

Armene mod Inger, kaldte Per sin Søn og gav dem med Taarer i Øjnene sin Velsignelse.

Hvorledes Frieriet i Grunden var gaaet for sig, vidste Per knap nok selv. Han maatte bagefter lade sig det fortælle af Inger, og hun fremstillede det paa en Maade, der ikke var fri for at gøre ham en lille Smule latterlig. Hun havde, berettede hun, ved de fremmede Præstefolks Bortgang villet følge med Forældrene ud til Vognen; men Per havde da pludselig grebet hende om Haanden og holdt hende tilbage.

»Jeg havde virkelig nær skreget, saa haardt du tog. Du skulde bare vide, hvor ondt det gjorde. Du havde fortjent, at jeg havde sagt Nej.«

Hun sagde dette uden alt Skælmeri. Det var en alvorlig ment Beklagelse. I det hele var hun aabenbart foreløbig mindre optaget af Per end af Tanken om den Lykke, hun havde skænket ham. Til nogen Fortrolighed mellem dem kom det da heller ikke denne første Dag. Per kunde tydelig mærke, at Inger undgik at komme paa Tomandshaand med ham. Af Frygt for et Afslag vilde han derfor ikke engang ved Bortgangen, da de dog var et Øjeblik alene i Forstuen, bede hende om et Kys, og han maatte drage af Gaarde med tør Mund. I Virkeligheden følte han sig heller ikke krænket af hendes Skyhed. Det var jo netop denne kyske Blu, denne stolte Uberørt-